

Arrest

nr. 87 213 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. WECKHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 mei 2011 een verzoek in om toelating tot verblijf.

Op 20 mei 2011 nam de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15*ter*).

Op 23 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beslissing die hem op 2 december 2011 werd betekend.

Op 27 maart 2012 diende verzoeker een asielaanvraag bij de bevoegde autoriteiten en werd hij gehoord.

Uit het Eurodacverslag van 27 maart 2012 bleek dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Duitsland op 30 januari 2006, waar verzoeker eerder een asielaanvraag indiende. Ook bleek dat verzoekers vingerafdrukken in Zweden waren afgenomen op 23 augustus 2010, waar hij eveneens een asielaanvraag had ingediend.

Op 3 april 2012 werd een overnameverzoek gericht tot Duitsland. Op 5 april 2012 verklaarde Duitsland zich akkoord verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, e van de Europese Verordening (EG), nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 6 mei 2012 werd een doorlaatbewijs afgeleverd.

Op 8 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. Y.

geboren te B ,

op (in) (...)1963 alias (...)1963

van nationaliteit te zijn Syrië(Syrisch-Arabishe Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18.02.2003

Betrokkene heeft op 27/03/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 01/11/2010 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1963.

Uit de controle van de vingerafdrukken van 27/03/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België eerder asiel heeft gevraagd in Duitsland (30/01/2006) en Zweden (23/08/2010). Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 27/03/2012 dat hij van 2006 tot 2010 in Duitsland heeft gewoond. Hij verklaart dat hij de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet heeft afgewacht. In augustus 2010 zou hij naar Zweden zijn gegaan om zijn zussen te bezoeken. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij na een maand naar Duitsland werd teruggestuurd. Betrokkene verklaart dat hij in oktober 2010 naar België is gekomen omdat hij vernomen had dat zijn vriendin hier woonde.

Op basis van bovenvermeld Eurodacverslag en de verklaringen van betrokkene werd op 03/04/2012 een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 05/04/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art 16.1.e van de Dublin II Verordening.

Betrokkene geeft aan dat hij in België zijn asielaanvraag heeft ingediend omdat zijn partner hier verblijft. Zijn partner (H. M., OV(...)) is in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Betrokkene en zijn partner hebben een verklaring van wettelijk samenwonen ondertekend. We merken op dat een wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende partner niet automatisch een recht op verblijf inhoudt. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betrokkene verklaart dat hij wel een huwelijk wilde aangaan, maar dat dit niet mogelijk was gezien hij niet over de nodige documenten beschikte. Het vragen van asiel om een partner te vervoegen wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Geneve bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in

de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat betrokkene wettelijk samenwonend is met een in België verblijvende persoon doet geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn asielerzoek in overeenstemming met de Verordening van de Raad (EG) 343/2003. Indien betrokkene zich wenst te voegen bij zijn in België verblijvende partner dient betrokkene de daartoe voorziene procedure te volgen indien zou worden geargumenteed dat een overdracht aan Duitsland een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden opgemerkt dat artikel 8 voor een Staat geen verplichting inhoudt de door de vreemdeling gemaakte keuze te respecteren en de gezinshereniging toe te staan. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij samenwoont met H.M. kan bovendien worden opgemerkt dat een wettelijke samenwoning niet noodzakelijk inhoudt dat beiden ene duurzame relatie onderhouden, een wettelijke samenwoning kan namelijk door eendere welke twee personen worden afgesloten die een woning delen. Het komt aan de betrokkene toe om aan te tonen dat hij een duurzame relatie onderhoudt met H. M. Betreffende het argument dat een overdracht aan de Duitse instanties een schending zou betekenen van Verordening 343/2003 merken we op dat, met betrekking tot de betrokkene, artikel 2, i) van Verordening 343/2003 "gezinsleden" omschrijft als "voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond.". Gezien betrokkene sinds 2006 alleen in Duitsland verbleef en pas in 2010 naar België kwam gezien hij opgevangen had dat zijn vriendin in België verbleef, en H.M. reeds sinds 2002 in België is en toen verklaarde alleenstaande te zijn, kan ernstige twijfel ontstaan over het gegeven dat het "gezin" waar hier sprake van zou zijn, reeds bestond in land van herkomst. Bijgevolg houdt een overdracht aan Duitsland evenmin een inbreuk in op de Verordening van de Raad (EG) 343/2003. Gelet op bovenstaande vaststellingen moet worden gesteld dat een overdracht aan de Duitse instanties niet disproportioneel is in verhouding tot het recht op een gezinsleven. Een overdracht aan de Duitse instanties betekent in dit geval geen breuk in de familiale relaties en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Duitsland risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Gevraagd naar familieleden in België vermeldt betrokkene nog dat drie neven van hem in België verblijven, en twee zussen in Zweden. Betrokkene maakt geen deel uit van deze familie zoals bepaald in art 2.i van de Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7, 8 of 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die

aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16. te van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Het is een contradictie in de motivering dat de DVZ enerzijds stelt dat het vragen van asiel om een partner te vervoegen wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de asielpcedure, doch anderzijds stelt dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen dat hij een duurzame relatie onderhoudt. Deze contradictie in de motivering houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht. Inderdaad woont verzoeker wettelijk samen met zijn partner H. M. Zij hebben een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd op 14 april 2011. Zijn partner heeft een verblijfsvergunning en werkt volgens een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voltijds in het kader van dienstencheques. Zij zijn reeds voor de kerk gehuwd en wensen ook een burgerlijk huwelijk. Tevens integreert verzoeker zich goed in België en leeft hij de Belgische wetten na. Hij is ingeschreven voor een cursus Nederlands. De duurzame relatie met zijn partner en de integratie worden bevestigd door diverse getuigenverklaringen. Ten onrechte heeft de DVZ met deze elementen geen rekening gehouden in haar motivering. De DVZ heeft de materiële motiveringsplicht geschonden en is op onzorgvuldige wijze tot haar besluit gekomen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan: 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en instemden met zijn terugname, gelet op artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker betwist de juistheid van deze gegevens niet, maar meent dat rekening had moeten worden gehouden met het feit dat hij een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner, mevrouw H.M. die over een Belgische verblijfstitel beschikt en met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en een kerkelijk huwelijk heeft afgesloten.

De Raad stelt vast dat verzoeker eerst bij zijn verzoekschrift stukken naar voor brengt die wijzen op een huwelijk en een gezinsleven. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in mei 2011 een aanvraag deed om toelating tot verblijf en deze aanvraag toelichtte met de reden dat hij legaal zou kunnen samenwonen met mevrouw H.M. in België en bij deze aanvraag enkel zijn paspoort voegde. Deze verblijfsaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen geldig visum voorlegde. Bij zijn asielaanvraag in België legde verzoeker geen stukken voor. In april 2012 maakt de stad Mechelen een kopie van zijn paspoort over aan de verweerder. Hieruit blijkt dat de stukken die verzoeker thans bij verzoekschrift neerlegt niet waren gekend bij de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden geduïd er geen rekening mee te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Voor zover verzoeker van oordeel is dat er een contradictie is tussen de motivering in de bestreden beslissing waar deze enerzijds motiveert dat het vragen van asiel om een partner te vervoegen, wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure en anderzijds motiveert dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij een duurzame relatie onderhoudt, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de motivering “*Het komt aan de betrokkene toe om aan te tonen dat hij een duurzame relatie onderhoudt met H. M.*”, volgt onder de motivering die anticipeert op argumenten met

betrekking tot een mogelijke inbreuk door de bestreden beslissing op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), dat voorziet in een recht op respect voor het familie- en gezinsleven dat de overheid aan de dag dient te leggen bij het nemen van een beslissing in het kader van de vreemdelingenwet.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verweerder te stellen dat het vragen van asiel om een partner te vervoegen, neerkomt op een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure. Zoals hiervoor aangegeven dient de verweerder wanneer hij een beslissing neemt ook rekening te houden met de hogere rechtsnormen waaronder *in casu* artikel 8 van het EVRM. Opdat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou meespelen, diende de verweerder vooreerst na te gaan of er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt in dit verband enkel gesteld dat de verklaring van verzoeker dat hij met mevrouw H.M. een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd, geen afdoende bewijs is van een duurzame relatie, nodig om van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken en dat het aan verzoeker toekomt om bij zijn asielaanvraag voldoende gegevens naar voor te brengen met betrekking tot zijn familie- en gezinsleven, voor zover hij bij de overheid het respect voor zijn recht op familie- en gezinsleven wil afdwingen. Evenzo wordt in de bestreden beslissing geanticipeerd op het argument gebaseerd op de term "gezinsleden" "voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond" uit artikel 2, i) van de Dublin-II-Verordening, waar wordt verwezen naar het feit dat verzoeker sinds 2006 in Duitsland verbleef en pas in 2010 naar België kwam gezien hij had opgevangen dat zijn vriendin in België verbleef en naar de verklaring van mevrouw H.M. die sinds 2002 in België verblijft en toen verklaarde dat zij alleenstaande was om te concluderen dat er twijfel is of het "gezin" reeds bestond in het land van herkomst. Hiermee geeft de bestreden beslissing aan dat uit het dossier van verzoeker niet is op te maken dat er sprake is van een te beschermen familie- of gezinsleven, waarmee niet wordt afgedaan aan het eerder in de bestreden beslissing gestelde hoofdmotief dat het vragen van asiel om een partner te vervoegen, wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure. Hoe dan ook, zoals verweerder in zijn nota terecht opmerkt, is dit argument, noch het feit dat verzoeker Nederlands leert en in België geïntegreerd is van aard te weerleggen dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielprocedure van verzoeker. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst of dat hij van zijn partner wordt gescheiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren, nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Evenmin staat de bestreden beslissing een gezinshereniging met zijn partner in de weg, mits hij de geëigende procedures volgt en de daarbij noodzakelijke stukken naar voor brengt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking is gebleken dat de verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem op dat ogenblik bekend waren en zijn beslissing gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding. Het betoog van verzoeker toont niet aan dat er enige tegenstrijdigheid is tussen de bestreden beslissing en het administratief dossier, noch tussen de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Integendeel de bestreden beslissing geeft blijk dat de verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU